Sára Júlia

Alkony

Sötétedik.
Szúnyoghálón folyik át az életem.
Pedig se szúnyog nincs, se nyár,
csak szmog és örök árvaság,
félrevert harangok és imák,
sarokba suttogott számadás.
Várakozás.
Felkészülés a fagyba dermedt nyárra.
Elfeledett utcák, ajtók bezárva.
Ki nem mondott szavak.
Örökké idegenek között.
Kapualjak és kolostorok,
angyal, aki postásnak öltözött.
Közönyösen pecsétel, ragasztja a bélyeget.
Nyalja a borítékba zárt reménytelent.
Neki nem számít egy ékezet,
talán a címzettnek se, sőt,
réges-rég eladta az időt,
a jussa:
hideg csók és soha meg nem érkezett levél,
öregedő ráncaiba rejtett szenvedély.
Hazugságok a dünnyögő sötétben,
dacosan kicselezett magányos félrevonulás.
Krákogás, kuncogás, önbíztatás.
Várhatsz remegve, hozzád már nem jön senki más.